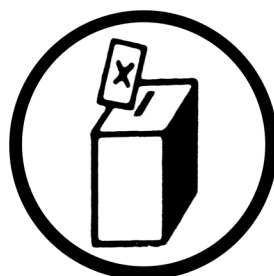
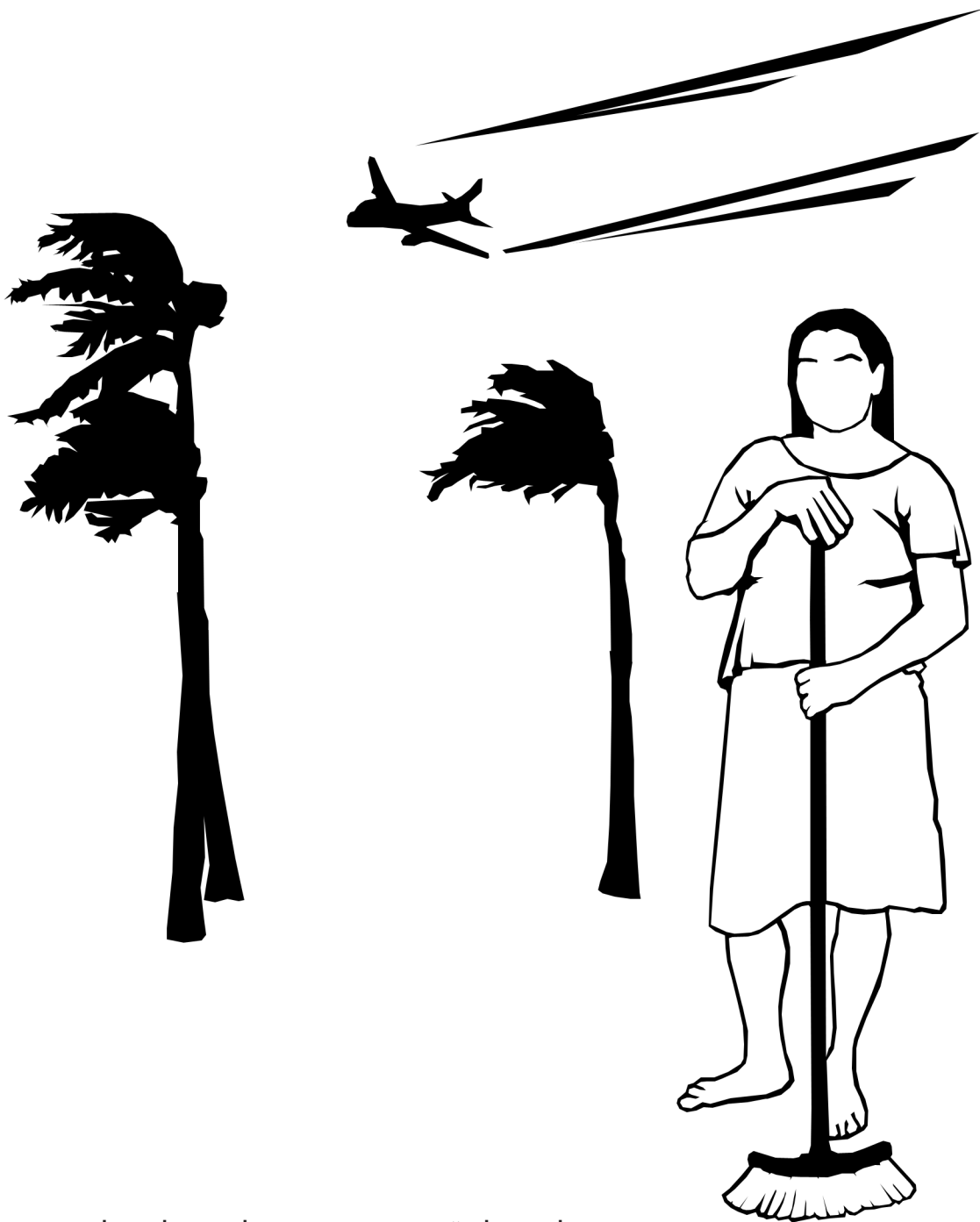

**POSAO
ZAJEDNICA
POLITIKA
RAT**

"Sve nas pitaju za mišljenje o svakom detalju da bi nas sprečili da imamo mišljenje o totalitetu."

Raoul Vaneigem

Posmatramo oko sebe i vidimo svet izvan naše kontrole.

Naša svakodnevna borba za preživljavanje odigrava se u neizmernoj i konstantno promenljivoj pozadini...

2

...kretajući se od prirodne katastrofe do terorističkog napada... od nove dijete do nove gladi... od javnog seks-skandala do političkog skandala o korupciji... od verskog rata do ekonomskog čuda... od novih mučnih reklama do klišeja na televiziji koji se žale na rad vlasti... od predloga kako biti idealan ljubavnik do predloga kako odvratiti navijače od nereda... od novih policijskih pucnjava do novih zdravstvenih problema...

Isti procesi funkcionišu svugde... u demokratskim i u totalitarnim vladama... u korporacijama i porodičnim poslovima... u čizburgerima i zdravoj hrani... u operi, narodnoj muzici ili hip-hopu... u svakoj zemlji i na svakom jeziku... u zatvorima, u školama, u bolnicama, u fabrikama, u kacelarijskim zgradama, na ratištima i u dućanima. Nešto se hrani našim životima i pljuje nam nazad u lice njegove slike.

To nešto je proizvod naše sopstvene aktivnosti - naših svakodnevnih radnih života prodanih satima, sedmicama, generacijama. Ne posedujemo privatno vlasništvo ili posao od koga možemo da ubiremo profit, pa smo primorani da prodajemo svoje vreme i energiju nekome drugom. Mi smo savremena radnička klasa - proli.

POSAD

*"Kapital je mrtvi rad, taj, vampiru nalik,
živi samo sisanjem živog rada, i živi više,
ukoliko više rada isiše."*

Karl Marx

Mi ne radimo zato što želimo.
Radimo jer nemamo drugi način da zaradimo novac.

Prodajemo sopstveno vreme i energiju šefu da bi mogli kupiti stvari koje su nam potrebne za preživljavanje.

4

Dovedeni smo zajedno sa drugim radnicima i dobijamo različite zadatke.

Specijalizujemo se za različite aspekte rada i ponavljamo te zadatke stalno iznova.

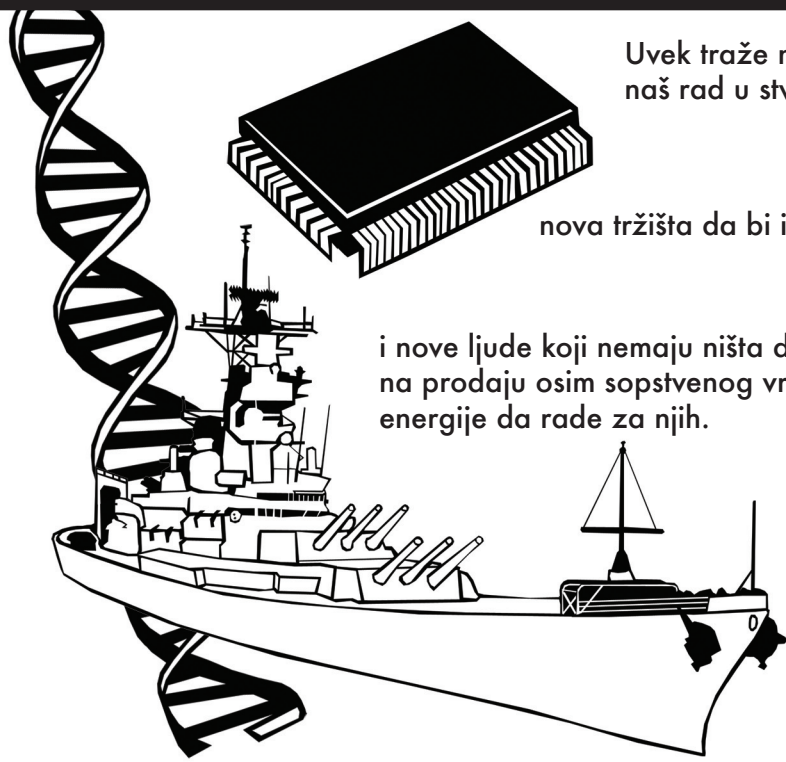
Naše vreme na poslu u stvari nije deo naših života. To je mrtvo vreme pod kontrolom naših šefova i menadžera.

Tokom vremena na poslu pravimo stvari koje naši šefovi mogu prodati. Ovo bi bili objekti kao pamučne majice, kompjuteri i neboderi, ili kvaliteti kao čisti podovi i zdravi pacijenti, ili usluge kao vožnja autobusom gde želite ići, konobar koji će uzeti vašu narudžbu ili poziv vašoj kući kojim vas ubeđuju da kupite stvari koje vam nisu potrebne.

Rad ne obavljamo zbog onoga što se proizvodi. Obavljamo ga da bi bili plaćeni, i šefovi nas plaćaju za taj rad kojim bi ostvarili profit.

Na kraju dana šefovi ponovo ulože novac koji im mi stvorimo i uvećavaju svoj posao. Naš rad je sadržan u stvarima koje naši šefovi poseduju i prodaju – kapital.

Uvek traže nove načine da polože
naš rad u stvari,

nova tržišta da bi ih prodali,

i nove ljude koji nemaju ništa drugo
na prodaju osim sopstvenog vremena i
energije da rade za njih.

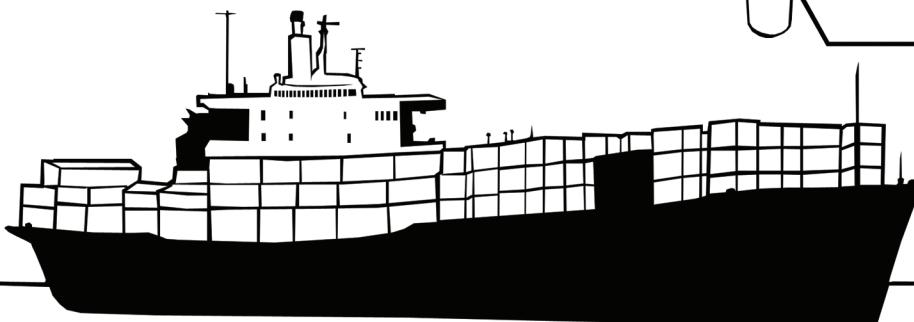

Ono što mi dobijemo od posla je dovoljno novca da bi platili kiriju, hranu, odeću i pivo – dovoljno da bi se mogli vratiti na posao. Kada nismo na poslu, provodimo vreme putujući s posla, pripremajući se za posao, odmarajući se jer smo premoreni od posla ili napijajući se da zaboravimo na posao.

6

Jedina stvar gora od posla je nezaposlenost. Onda trošimo sedmice tražeći posao, i to bez nadoknade. Ako je socijalna skrb dostupna, onda ju je veoma teško dobiti i nikada ne donosi dovoljno kao posao. Konstantna pretnja nezaposlenosti je ono što nas tera na posao svaki dan.

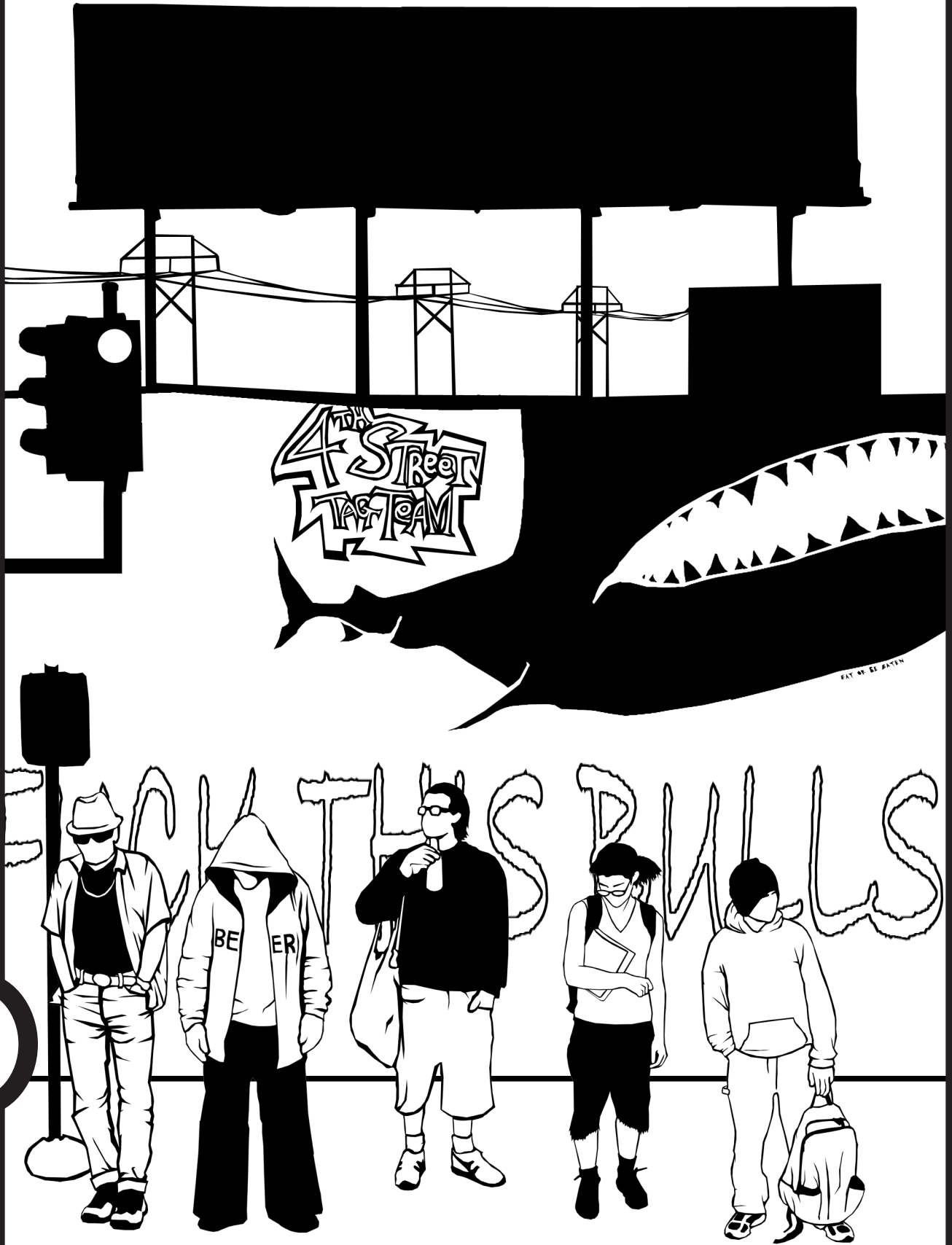

I naš rad je osnova takvog društva. Moć koju naši šefovi dobijaju od njega širi se svaki put kada radimo. To je dominantna sila u svakoj zemlji u svetu.

Na poslu mi smo pod kontrolom naših šefova i tržišta na kojima vrše prodaju.
Ali nevidljiva ruka uspostavlja radnu disciplinu na poslu i besmislenost na
ostatak našeg života. Život se čini kao predstava koju gledamo spolja,
ali koju ne možemo kontrolisati.

Sve druge aktivnosti teže da postanu tako otuđujuće, dosadne i stresne kao posao: rad u kući, škola, dokolica. To je kapitalizam.

ANTI-POSAO

9

"Naravno da su kapitalisti veoma zadovoljni kapitalističkim sistemom. Zašto ne bi bili? Od njega se bogate."

Aleksandar Berkman

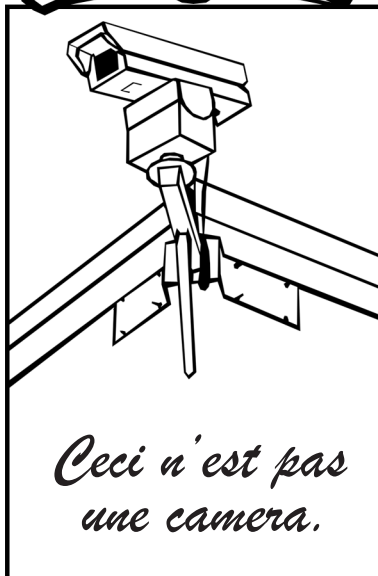
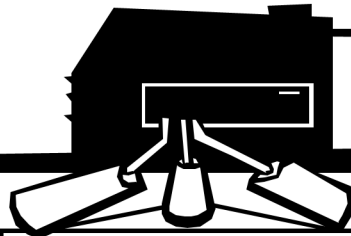
Iskustvo posla je veoma različito u zavisnosti od toga sa koje strane ga obavljate. Za naše šefove, posao je način na koji dobijaju novac da bi zaradili još novca. Za nas, posao je mizeran način preživljavanja. Što nas manje plaćaju, manje zarađujemo. Što nas brže nateraju na posao, moramo teže da radimo.

Naši interesi su suprotstavljeni, i postoji konstantna borba između šefova i radnika na radnom mestu – kao i u ostatku društva zasnovanog na radnom odnosu. Što više plaćamo kiriju ili autobusku kartu, utoliko teže moramo raditi da bi platili kiriju i autobusku kartu.

10

*Ceci n'est pas
une camera.*

Trenutno stanje nadnica, beneficija, sati i uslova rada kao i politike, umetnosti i tehnologije, rezultat je trenutnog stanja ove klasne borbe. Jednostavno ustajući za sopstvene interese u ovoj borbi, polazna je tačka podrivanja kapitalizma.

ZAJEDNICA

*"Vreme je da se svaki pobunjenik probudi pred činjenicom da
"narod" i radnička klasa nemaju ništa zajedničko."*

Joe Hill

Civilizacija je duboko podeljena. Većina nas provodi većinu našeg vremena radeći i većinom smo siromašni, dok vlasnici, koji su većinom bogati, upravljaju i profitiraju od našeg rada. Sve zajednice i institucije društva su izgrađene oko ove osnovne podele. Postoje rasne, kulturne i jezičke podele i zajednice. Postoji podela i zajednica oko pola i starosti. Postoji zajednica nacije i građanstva, kao i podele između nacije i onih sa i bez građanskog statusa. Mi smo podeljeni i ujedinjeni oko vere i ideologije. Skupljeni smo zajedno da bi kupovali i prodavali na tržištu.

Neki od ovih identiteta su postojali čitav milenijum. Neki su direktan rezultat načina rada danas. Ali su svi sada organizovani oko kapitala. Svi se iskorištavaju da bi pomogli našim šefovima da akumuliraju što više našeg vremena sadržanog u stvarima, i da bi zadržali osnovne podele ovog društva od cepanja.

Siromašni ljudi iz jedne zemlje mogu se navesti na poistovećivanje sa svojim šefovima iz iste zemlje i time se navesti na borbu protiv siromašnih ljudi drugih zemalja. Radnici imaju poteškoća organizovati štrajk sa radnicima koji izgledaju drugačije i govore drugi jezik, posebno ako jedna grupa misli da je bolja od druge.

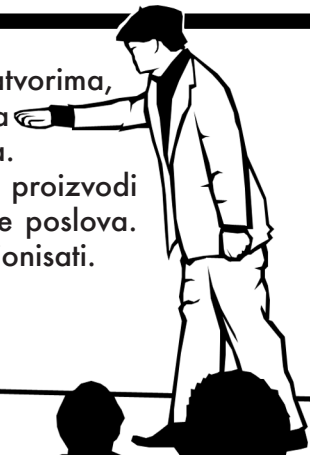

Ove podele i zajedništva se ogledaju i pokazuju podjelu rada na poslu.

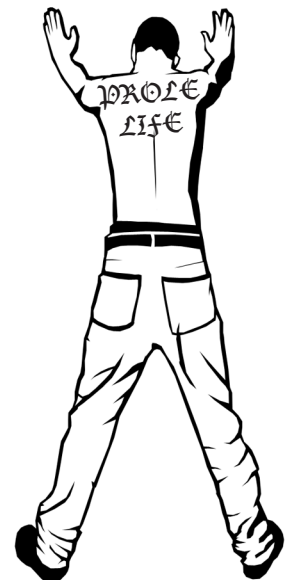
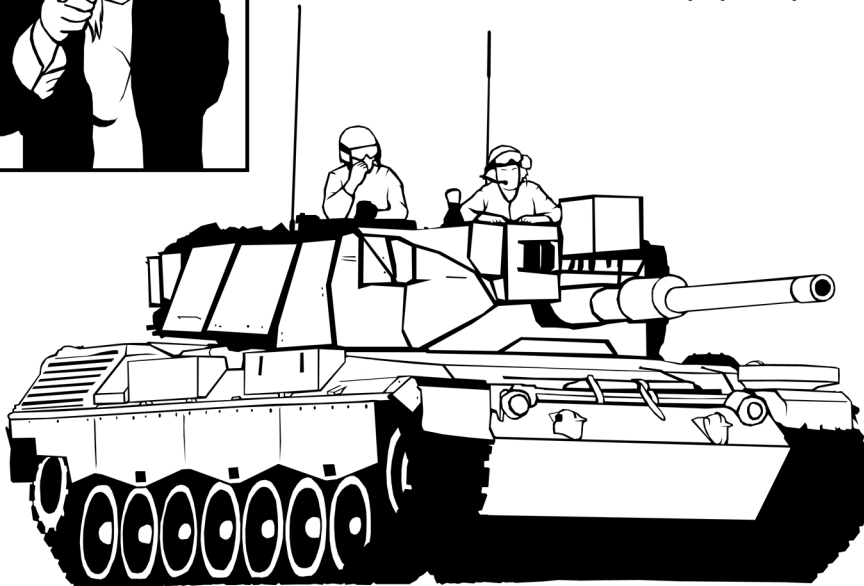

Dok nam se ove podele i ekskluzivne zajednice naturaju sa jedne strane, tako nam se sveobuhvatna ljudska zajednice prodaju sa druge. Ova zajednica je imaginarna i lažna. Ona negira osnovnu podjelu društva.

Vlasnici poslova rukovode vlastima i medijima, školama i zatvorima, kancelarijama socijalnog i policijom. Naši životi su rukovođeni sa njihove strane. Novine i televizija naturaju njihovo viđenje sveta. U školama se uči slavna (ili nesrećna) istorija njihovog društva i proizvodi spektar diplomaca i propalica koji su podesni za različite oblike poslova. Država vrši usluge da bi njihovo društvo moglo nesmetano funkcionisati.

A kada sve ostalo zakaže, imaju policiju, zatvore i vojsku.

Ovo nije naša zajednica.

ANTI-ZAJEDNICA

"Takva moć koju buržoazija i dalje poseduje u ovom vremenu leži u nedostatku autonomije proletarijata i njegove nezavisnosti duha."

Anton Pannekoek

Oni nas organizuju jedne protiv drugih, ali mi se možemo organizovati protiv njih. Čitava svrha priče o klasi i "prolima" je u insistiranju na osnovnom načinu na kojem ljudi iz različitih "zajednica" imaju suštinski ista iskušenja, te u insistiranju kako bi se ljudi iz istih "zajednica" u stvari trebali mrziti. Ovo je polazna tačka u borbi protiv postojećih zajednica. Kada počnemo da se borimo za sopstvene interese vidimo kako i drugi rade istu stvar. Predrasude otpadaju, a naš bes se usmerava tamo gde bi trebao biti usmeren.

Mi nismo slabi zato što smo podeljeni. Podeljeni smo zato što smo slabi.

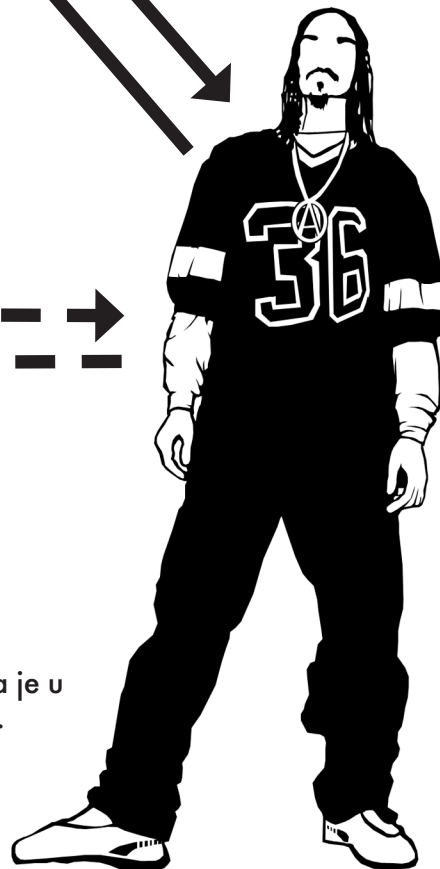
Postojeće zajednice postaju nebitne pod napadom, a pod napadom su kad postaju nebitne.

Rasizam i seksizam postaju neprivlačni kada se radnici i radnice različitih rasa bore protiv svojih klasnih neprijatelja rame uz rame. I borba postaje efektivnija kada se uključe i ljudi iz različitih "zajednica".

Neće biti potrebe za zalaganjem za svim što se može kupiti i prodati – novcem – kada više ne bude potrebe za merenjem radnog vremena sadržanog u stvarima. Ovo se može dogoditi samo kada počnemo praviti i raditi stvari zato što postoji potreba za njima, a ne da bi ih mogli razmeniti.

Neće biti potrebe za državom da upravlja društvom, kada društvo ne bude bilo podeljeno na menadžment i radnike – kada ljudi počnu sami voditi svoje živote. Neće biti potrebe za nacionalnim i verskim zajednicama – a može postojati ljudska zajednica – kada društvo ne bude podeljeno na bogate i siromašne.

Način za stvaranje ovih uslova je u borbi protiv postojećih uslova.

18

Ova tendencija da se stvori zajednica borbom protiv postojećih uslova našeg života – i time protiv posla, novca, razmene, granica, nacija, vlade, policije, religije i rase – u određenim vremenima se nazivala “komunizam”.

POLITKA

*"Što nama više vladaju,
manje smo slobodni."*

Alarm

Vlast je model političke aktivnosti. Političari koji predstavljaju različite zemlje, regije ili "zajednice" međusobno se takmiče. Mi smo ohrabreni da podržavamo lidere sa kojima se najmanje ne slažemo, i zaista nikada nismo iznenađeni kada nas prevare.

Radničko poreklo ili radikalne ideje političara su beznačajne kada oni dođu na vlast. Bez obzira ko je na vlasti, vlast poseduje sopstvenu logiku.

20

Činjenica da je ovo društvo podeljeno u klase sa suprotstavljenim interesima znači da je uvek u riziku raspadanja. Vlast postoji da bi osigurala da se to ne dogodi.

Bilo da je vlast diktatorska ili demokratska, drži sve oružje u svojim rukama i upotrebila bi ga protiv sopstvene populacije da bi osigurala da nastavimo odlaziti na posao.

Ne tako davno, ekstremno nestabilna situacija u određenoj zemlji mogla se deaktivirati nacionalizacijom celokupne industrije, stvaranjem policijske države, i to se nazvati "komunizmom". Ova vrsta kapitalizma pokazala se slabije efikasnom i manje fleksibilnom od dobrog starog tržišnog kapitalizma. Sa padom Sovjetskog Saveza, više ne postoji Crvena armija koja bi maršom stabilizovala zemlje na ovaj način, i komunističke partije u celom svetu postaju obične socijal-demokratije.

Politička partija radničke klase je kontradikcija u izrazu – ne zbog toga što članstvo određene partije ne može biti većinski sačinjeno od radnika, nego zato što ona u najboljem slučaju može radničkoj klasi dati samo glas u politici. Time se pušta našim predstavnicima da prezentuju ideje o tome kako bi naši šefovi trebali upravljati društvom – kako mogu zarađivati novac i držati nas pod kontrolom. Bilo da zagovaraju nacionalizaciju ili privatizaciju, više socijalnog ili više policije (ili oboje), programi političkih partija su različite strategije rukovođenja kapitalizma.

Nažalost, politika postoji i izvan vlasti. Vođe zajednica, profesionalni aktivisti i sindikati, žele se postaviti između radnika i šefova kao posrednici, pregovarači, sredstvo komunikacije, predstavnici, i eventualno mirovnjaci. Oni se bore da zadrže ovu poziciju. Da bi to uradili, trebaju mobilizovati radničku klasu na kontrolisane načine da bi vršili pritisak na biznisu orijentisane političare, i u isto vreme da bi poslodavcima nudili radnu snagu spremnu za rad. Ovo znači da nas oni moraju rasturiti kada počnemo da se odupiremo. Nekada ovo rade sa iznuđivanjem koncesija, a ponekad i izdajom.

Političari nas uvek pozivaju da glasamo, da se povučemo i pustimo organizatore da pregovaraju, da formiramo redove iza političara i specijalista u vrsti pasivne participacije. Ovi nevladini političari nude vlastima način da se mirnim putem održi status quo, i za uzvrat dobijaju posao upravljanja našom bedom.

Političke grupe su birokratske. One se ugledaju na strukture posla, gde je aktivnost kontrolisana spolja. One stvaraju specijaliste za politiku. One se grade na podeli između vođa i vođenih, između predstavnika i predstavljenih, između organizatora i onih koji bivaju organizovani. Ovo nije stvar lošeg izbora u stvaranju organizacija, kojem bi lek bila velika doza participacije u demokratiji. Ovo je direktan rezultat onoga što političke grupe pokušavaju ostvariti - upravljanje delom kapitalističkog sistema.

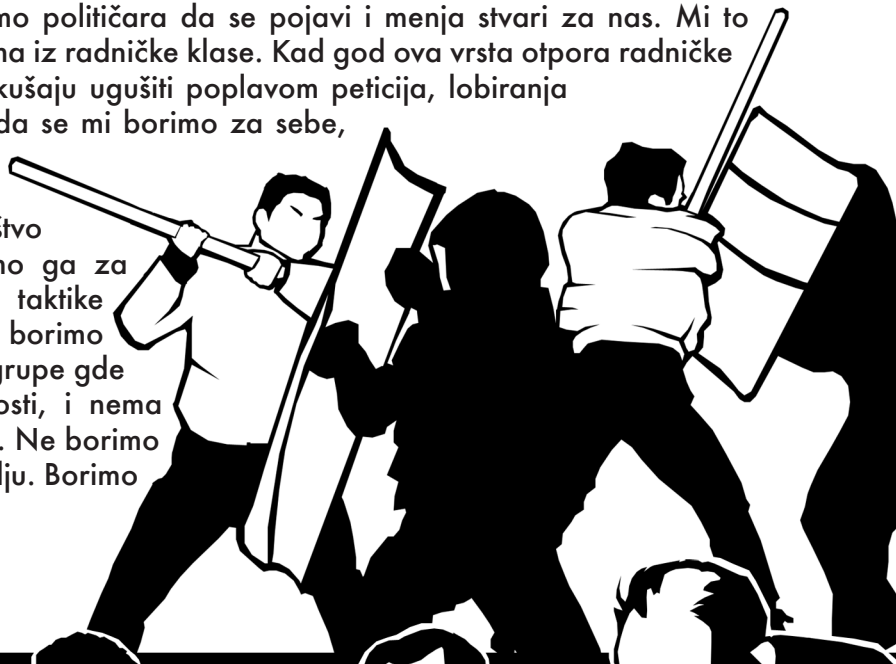
ANTI-POLITIKA

"Anarhizam nije predivna utopija, niti apstraktna filozofska ideja, nego društveni pokret radnih masa."

Dyelo Truda Group

Kada se počnemo boriti protiv uslova naših života, potpuno nova vrsta aktivnosti se pojavljuje. Više ne čekamo političara da se pojavi i menja stvari za nas. Mi to činimo sami, sa drugim ljudima iz radničke klase. Kad god ova vrsta otpora radničke klase izbije, političari je pokušaju ugušiti poplavom peticija, lobiranja i izbornih kampanja. Ali kada se mi borimo za sebe, naša aktivnost izgleda potpuno drugačija od njihove. Mi uzimamo vlasništvo od veleposednika i koristimo ga za sebe. Koristimo militantne taktike protiv šefova i na kraju se borimo sa policijom. Mi formiramo grupe gde svako uzima deo u aktivnosti, i nema podele na vođe i sledbenike. Ne borimo se za naše vođe ili našu zemlju. Borimo se za sebe.

24

To nije krajnji oblike demokratije. Mi namećemo svoje potrebe društvu bez debate – potrebe koje su suprotne interesima i željama bogatih ljudi svugde. Ne postoji ravnopravan način u komunikaciji sa ovim društvom.

Ova tendencija borbe radničke klase da se izdigne izvan i protiv vlasti i politike, i da stvori nove forme organizacije koje naše poverenje ne daju ničemu osim sopstvenim sposobnostima, ponekad se nazivala "anarhizam".

RAT

"Razorimo avenije gde bogati žive."

Lucy Parsons

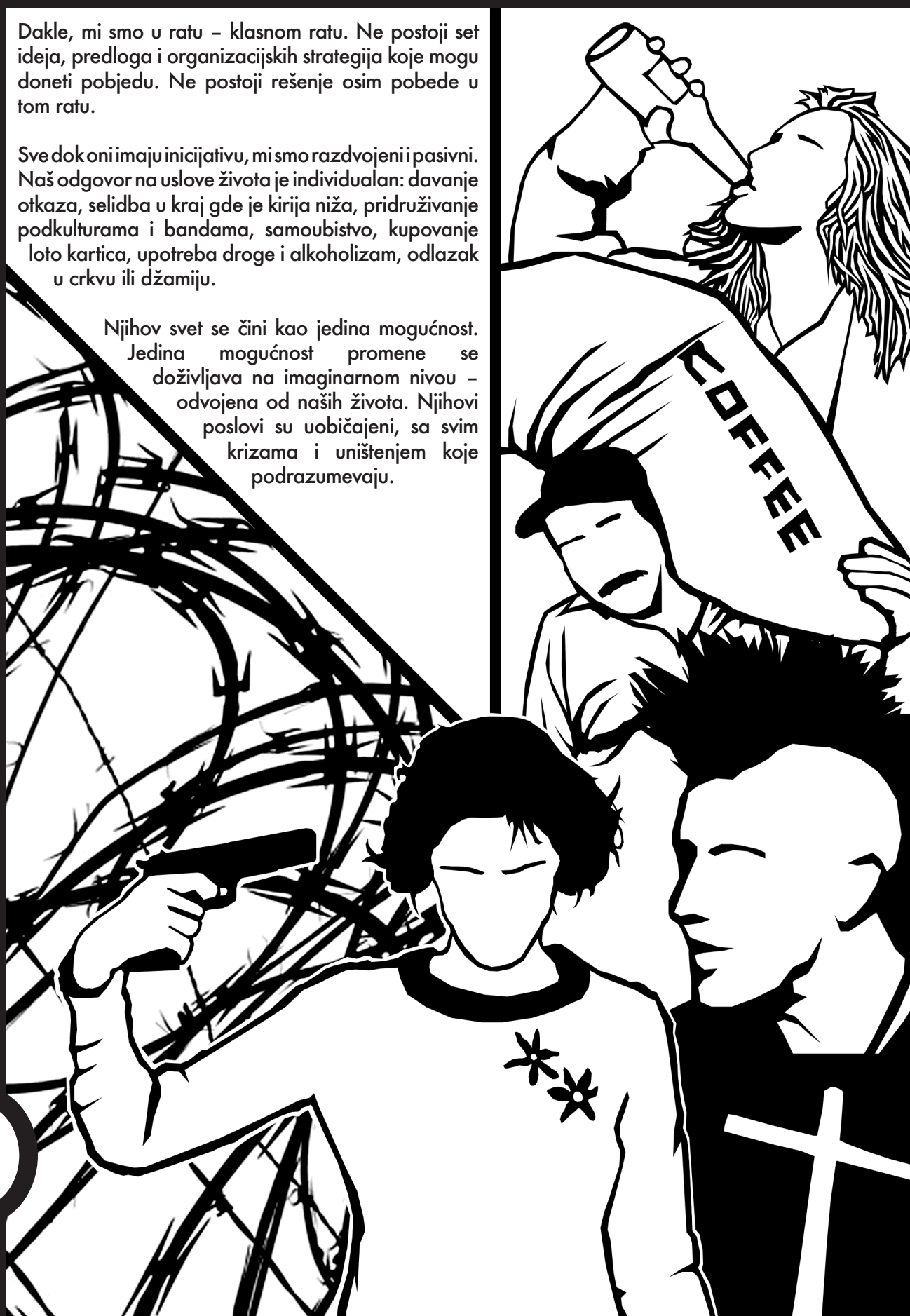
25

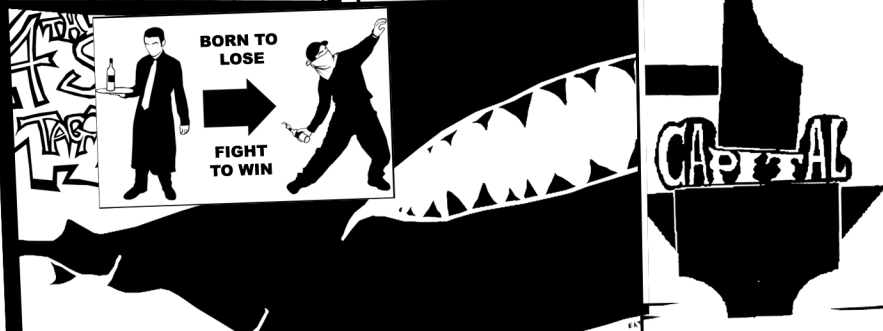
Dakle, mi smo u ratu – klasnom ratu. Ne postoji set ideja, predloga i organizacijskih strategija koje mogu doneti pobjedu. Ne postoji rešenje osim pobjede u tom ratu.

Sve dok oni imaju inicijativu, mi smo razdvojeni i pasivni. Naš odgovor na uslove života je individualan: davanje otkaza, selidba u kraj gde je kirija niža, pridruživanje podkulturama i bandama, samoubistvo, kupovanje loto kartica, upotreba droge i alkoholizam, odlazak u crkvu ili džamiju.

Njihov svet se čini kao jedina mogućnost. Jedina mogućnost promene se doživljava na imaginarnom nivou – odvojena od naših života. Njihovi poslovi su uobičajeni, sa svim krizama i uništenjem koje podrazumevaju.

Kada pređemo u ofanzivu počinjemo prepoznavati jedni druge i borimo se kolektivno. Koristimo načine od kojih društvo preko nas zavisi da bi ga poremetili. Štrajkujemo, sabotiramo, bunimo se, dezertiramo, kujemo zavjere i preuzimamo vlasništvo. Stvaramo organizacije da bi uvećali i koordinisali naše aktivnosti. Razne vrste novih mogućnosti postaju otvorene.

Postajemo smeliji i agresivniji u ostvarenju sopstvenih klasnih interesa. Ovi ne leže u formiranju nove vlasti, ili stvaranju novih šefova. Naši interesi leže u okončanju našeg načina života – i sa tim društva koje se zasniva na tom načinu.

Mi smo radnička klasa koje želi da ukine najamni rad i klase. Mi smo zajednica ljudi koja želi da rasturi postojeću zajednicu. Naš politički program se sastoji u uništenju politike. Da bi to postigli, moramo ispostaviti subverzivne tendencije koje postoje danas sve dok ne preoblikujemo društvo svugde. To se vremenom nazivala "revolucija".

